

Sygn. akt VI U 1497/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku w Radomiu

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania S. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 15 października 2015 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zalicza S. P. do ogólnego okresu ubezpieczenia zatrudnienie w Zakładach (...) w R. od 11 stycznia 1968 roku do 17 stycznia 1971 roku.

Sygn. akt VI U 1497/15

UZASADNIENIE

S. P. pismem z dnia 18 listopada 2015 roku odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 15 października 2015 roku w sprawie przyznania prawa do emerytury, w części dotyczącej nieuwzględnienia okresu od 11 stycznia 1968 roku do 17 stycznia 1971 roku z powodu złożenia kopii zamiast oryginału świadectwa pracy uzyskanego z archiwum, gdzie widnieje błędny rok urodzenia oraz brak jest podpisu i pieczętki imiennej osoby wystawiającej świadectwo. Wniósł o rozpatrzenie odwołania i uwzględnienie zakwestionowanego okresu pracy do emerytury (odwołanie – k. 3).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniesiono, że organ rentowy przyznał prawo do emerytury nie uwzględniając do ogólnego okresu ubezpieczenia okresu od 11 stycznia 1968 roku do 17 stycznia 1971 roku. W aktach sprawy znajduje się ksero świadectwa pracy potwierdzające pracę wnioskodawcy w Zakładach (...) w R., nie stanowi jednak podstawy do zaliczenia spornego okresu ubezpieczenia, bowiem jako rok urodzenia został wskazany rok 1948, podczas gdy wnioskodawca wskazuje na rok urodzenia 1949. Ponadto brak jest pieczętki osoby upoważnionej do wystawienia świadectwa (odpowiedź na odwołanie – k. 7).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. P. urodził się (...), ale jako jego rok urodzenia zarejestrowano rok 1949 (zeznania wnioskodawcy – zapis na płytach CD k. 17, 31, mertyka chrztu – k. 15, pismo Urzędu Stanu Cywilnego w T. – k. 22).

W okresie od dnia 11 stycznia 1968 roku do dnia 17 stycznia 1971 roku S. P. był zatrudniony w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K. Zakłady (...) w R. jako pracownik fizyczny (akta osobowe – k. 12, zeznania świadka A. G. k. 29v.).

W dniu 16 września 2015 roku S. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. Inspektorat w Z. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 15 października 2015 roku organ rentowy przyznał mu emeryturę od dnia 1 września 2015 roku, tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek, w kwocie 2.408,11 zł miesięcznie. Organ rentowy nie uwzględnił okresu od 11 stycznia 1968 roku do 17 stycznia 1971 roku, ponieważ nie został przedłożony oryginał dokumentu, a jedynie kserokopia świadectwa pracy z archiwum, gdzie widnieje błędna data urodzenia oraz brak pieczętki imiennej osoby wystawiającej świadectwo (decyzja – k. 23 akt ZUS).

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych wyżej dokumentów oraz zeznań wnioskodawcy i świadka A. G.. Powołane dokumenty nie budziły żadnych wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony, podobnie jak zeznania S. P. i świadka zwłaszcza, że wszystkie te dowody tworzą spójną i logiczną całość oraz potwierdzają się wzajemnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisami art. 15 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę. Przy czym, zgodnie z art. 15 ust. 6 tej ustawy, na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej, za okresy nieudokumentowanych wynagrodzeń przyjmuje się kwotę obowiązującą w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Natomiast zgodnie z art. 111 tej ustawy, wysokość emerytury można obliczyć ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Odnosząc się do spornego okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w R., tj. od dnia 11 stycznia 1968 roku do dnia 17 stycznia 1971 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił uwzględnienia go do stażu ubezpieczeniowego skarżącego z uwagi na błędną datę urodzenia wpisaną w świadectwie pracy. W ocenie Sądu niniejsza okoliczność stanowi oczywistą omyłkę pisarską, a fakt zatrudnienia S. P. w powyższym okresie w tych Zakładach nie budzi żadnych wątpliwości. O tym, że sporne świadectwo pracy dotyczy wnioskodawcy świadczy fakt, że S. P. był następnie zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w K., do której został przekazany z Zakładów (...) w R. i otrzymał za ten okres świadectwo pracy, w którym podobnie jak w spornym dokumencie widnieje jego imię i nazwisko, a nadto imię ojca – S., które znajduje się również w innych licznych dokumentach w aktach sprawy (np. wniosek o emeryturę czy też świadectwa pracy z innych okresów zatrudnienia). Ponadto w gminie T., ani też w gminie Z. nie ma innego S. P., co wynika nie tylko z zeznań wnioskodawcy, ale też z pisma Urzędu Stanu Cywilnego w T.. Dodatkowo tylko jeden S. P. pracował w Zakładach (...) w R., na co wskazał świadek A. G..

Podnieść także należy, że braki lub błędy w dokumentacji pracowniczej (np. błędy w wydanym świadectwie pracy) nie mogą powodować negatywnych konsekwencji po stronie ubezpieczonego i w toku postępowania wywołanego jego

odwołaniem od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego, sąd władny jest dokonywać własnych ustaleń, zwłaszcza w odniesieniu do przesłanek koniecznych do uzyskania prawa do takiego świadczenia.

Z powyższych względów zatrudnienie S. P. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K. Zakłady (...) w R., tj. od dnia 11 stycznia 1968 roku do dnia 17 stycznia 1971 roku, jako udowodnione podlega wliczeniu do ogólnego okresu ubezpieczeniowego.

Dlatego też, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj